

לולה ט וללה ט

כשהרמן המתבודד שופך את ליבו על מוסיקה, הצלחה, נשים וכל השאר

הרמן ואשתו מירי בתל אביב

לרעות בשדות זרים. הצלחה של להקה אנגלית באמריקה, היא דבר נדיר. כיצד הצליח, אישוא, הרמן הקטן להגיע לפוטולאריות שכונות בארצות הברית? יש לו הסבר לכך: "אנחנו הגענו לאמריקה לראשונה מייד לאחר שהחיפושיות ביקרו שם בסעם הראשונה. אז היה באמריקה גלי אופנה של להקות אנגליות. אנחנו והאבי נים המתנגלות, שבאו מייד אחרינו, הצ' לחנו לקפוץ עליה, וכל מי שבא אחרינו כבר הספיד את הגל..."

את הרמן לא קשה היה להעריך, משום שלכולם היה קל להזהות עימו. הורים ראו בו ילד טוב וחביב, נערות ראו בו אליל חלומות בלונדי וחייכני והנערים ראו בו מיהו בדמותם. מיהו שעם קצת מאיץ — אולי גם הם יוכלו להיות כמוהו. לכן היתה שאלת נשואיו כה מברעת בחייו. עבורו, יותר מאשר עבור כל זמר אחר, היה זה שינוי עצום בתדמית, בעיני המבוגרים הוא ייראה כמי שכבר יצא מקהל בני הטיפש-שערה, אצל הנערות כנושא אבוד בתלומותיהן הרומנטיות ואצל הנערים כמי ששם ריחיים על צחצורו.

הוא חיפש

נשים מבוגרות

כל הוא החליט. את מירי שטראסר הכיר במעודו לילה במרכז לונדון, לי שם בא כדי להתבודד מעט. הוריה — אביה יהודי ואמה נוצרית — היו בעלי מכבסה לניקוי יבש בסניף הרחוב בו שכן המר עדון, ודירתם שכנה בקומה העליונה של אותו בניין.

משפחת שטראסר היתה חדשה בלונדון. היא הגיעה שנתיים קודם לכן מצרפת, כדי לגור יחד עם אחותה של מירי, שנישאה לישראלי, שעבר בשירות צה"ל באנגליה, אותה אחות נישאה לפני כעשר שנים בישי ראל, ומירי התגוררה בביתה שבחיספה משך 4 שנים. היא ואחותה דוברות עברית.

לאחר ארבעה חודשים של היכרות וחניון לוחט, הציע הרמן למירי להתחתן. הם נישאו בכנסייה בלונדון ומאז היא נוסעת יחד איתו לכל מקום בו הוא מופיע. היא מבוגרת מהרמן בשנתיים, אולם לדבריה אין הבדל זה מורגש כלל. "הוא היה תמיד מוקף ילדות צעירות", היא אומרת. "ולכן חיפש מיהו מבוגרת ממנו בגיל. הוא אומנם רק בן 21, אבל בדרך מחשבתו ובנטינו בחיים הוא מבוגר הרבה יותר."

כיום. "רציתי להיות תמיד חופשי. אבל לבסוף נפלתי. התחתנתי והנשואין חוללו בי שינוי עצום..."

הנער מן

הדלת הסמוכה

לא רק הרמן חייב להתרגל לאורח חיים חדש ולמחשבה חדשה עם נשואיו, אלא גם, ובעיקר, מאות אלפי מעריציו ומעריצותיו. כי מהיום בו החל את הקאר"יירה שלו בעולם הפופ, לפני כשש שנים, ראו בו הכל דמות של "מוחק-שלהאמא", או, כפי שמכנים זאת באנגלית, הנער-מן הדלת-הסמוכה.

רעמת שערו הבלונדי היתה גולשת בריי שול-מתוכנן על עורפו ומיכתה, חיוכו גילה תמיד שני טורי שיניים צחורות, אם כי לא ישרות וכל הפיומונים שזימר היו קלילים ושובבים, כאלה שהתחבבו על מבוגרים וצעירים כאחד.

על תדמית זו הירבו אנשי הפירסומה של הרמן לשמור מכל מישמר. את השנים

כשהגיע לנמל התעופה בלוד, לא התנפלו עליו אלפי נערות צרמניות. במלון שרתון בו התאכסן, יכול היה להתפרק בשקט על כיסאות-השינוף הפלאסטיים, וליהנות ללא הפרעה מקרני השמש. גם בהופעות לא היה צורך במשמר סדרנים מוגבר, משום שאף נערה לא עשתה מאמץ מיוחד להתפרץ אל הבמה, או למשוך את תשומת ליבו. רק נערה אחת, בעלת גוף חטוב להפך ללא ותחי פנים שאינם נופלים ביופיה משאר נחונות, ליחתה אותו בכל שהלך. זוהי מירי שטראסר, כיום מירי גון, אשתו מזה כמה-חודשים של סטר גון, המוכר לכל מעריציו בשם הבמה שלו — הרמן.

סופר

הבדידות

לא פחות מאשר על קסם הבמה של הרמן.

נושא להערצת

מבוגרים ונוער

הרמן הוא יליד עיר-התעשייה מנצ'סטר שבאנגליה. אולם את מרבית השנה הוא מבלה בארצות-הברית, שם מרוכז קהל מעריציו הנלהב ביותר. "האמת הפשוטה היא שאמריקה היא שוק תקליטים הרבה יותר גדול מאשר אנגליה", הוא מסביר לכל אלה הטוענים נגדו על שעזב את ארצו, כדי

שנוספו להרמן בגילו, הם השתדלו לעצור עליידי כללי התנהגות שהוכתבו לו, ועל ידי אופי הפיומונים שנכתבו למענו. על הצלחתו של החלק האחרון, המוסיקאלי, חייב פטר תודה לאדם אחד — מיקי מוסט.

בתקופת הרוק-אנדרול היה מיקי זמר בדרום-אסריקה. כאשר מת המיקצב, עבר ללונדון והפך לאחד המלחינים ובוררי-הרפרטואר המוצלחים ביותר. תפקידו הוא לבחור עבור הרמן את הפיומונים הנראים לו כלהיטים בטוחים, ולפקח על הפקתם עד צאתם לשוק. 12 תקליטי הוזה שקיבל הרמן עד היום, מעידים על כישרונו של מיקי,

חברי להקת המתבודדים של הרמן, אינם מתבודדים מזה זמן רב. כל אחד מארבעת חברי הלהקה כבר נשוי. הרמן היה אחרון המתבודדים. "לפני שפגשתי את מירי, חשבתי שלעולם לא אתחתן", הוא אומר

יפה ומיכל

ששתי-הימים, עמדה יפה לשיר אותו שוב בהיכל התרבות.

זקות אחדות לפני שעלתה לבמה, ניגש אליה אלמוני ושאל: את זוכרת אותו? יפה השיבה: מוכר, אבל לא זוכרת מאיפה. אז אולי תכירי מישהי אחרת — אמר והציג

ואלד שירה בציבור עם החיילים. כאשר גמר את תפקידו ויצא עם יפה למוצבים שבדרום, הראה לה, אגב נסיעה, שיר שמצא בעלון של צה"ל. היה זה מכי תב בחורוים, אותו כתב איש מילואים ל בתו בת השלוש, מיכל. יוסי התאהב ב

ובכן, זוהי מיכל...

בפניה ילדה בת חמש. אז נזכרה יפה מייד — מיכל.

"הבטחתי לה שאם היא תישן אחרי-הצה"ריים — אקח אותה לשמוע איך את שרה עליה", הסביר האב. יפה כימעה ולא היתה יכולה לעצור בעד דמעותיה. היא העלתה את מיכל על הבמה, הציגה אותה בפני האלפים שמילאו את האולם, וסיפרה את כל הסיפור.

ומי שראה ממחטות נשלפות מתוך הכי"ס, יכול היה להיות בטוח שהן לא נועדו למחות את הזיעה. כי בהיכל התרבות יש מחיזוג אוויר.

שיר, חיבר לו מנגינה, ואגב נסיעה לימד את יפה לשיר אותו. כאשר הגיעו למוצב בו עמדו להופיע, סיפרה יפה לחיילים כיצד למדה את השיר לפני זקות אחדות, ושרה להם אותו. כאשר סיימה את שירתה, קם אחד מחיילי המילואים, יוסף צור, והודה בהתרגשות. "אני אביה של מיכל", אמר. "זאתי כתבתי את מכתב-השיר..."

באותו מעמד הוציא צור תמונה של בתו, כתב עליה הקדשה ומסר אותה ליפה. שני ימים עברו, השיר הושר עלייך זמרות רבות ובשבוע שעבר, בערב שירי מלחמת

לפעמים נדמה שהסיפורים המרגשים מתקופת מלחמת-ששתי-הימים, ומימי הכוננות שקדמו לה — לא ייתמו לעולם. אחד מהם, שהתרחש שעות מעטות לפני המלחמה, חזר והרטיט לבבות רבים בשבוע שעבר, בערב שירי מלחמת-ששתי-הימים, שהתקיים בהיכל התרבות בתל אביב.

הסיפור החל בערב המלחמה, כאשר יפה (זמרת שלושת-המלחמות) ירקוני נסעה ל בדר את החיילים שישובו במוצבים בדרום הארץ. בדרכה התעכבה במחנה צבאי, במר כז הארץ. באותו מקום ניהל המלחין יוסי